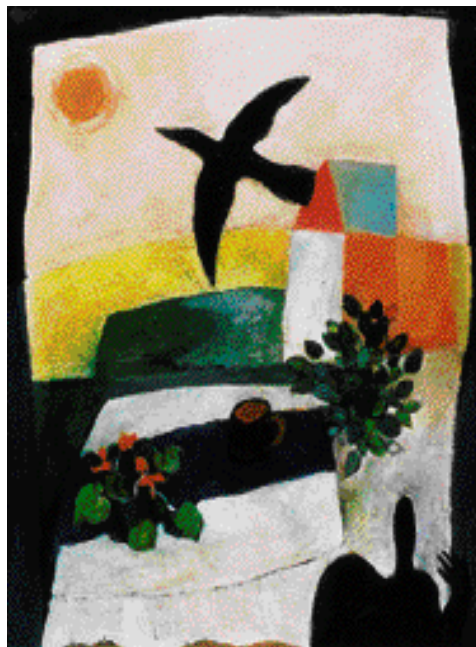

JAROSLAV BARTOŠ

Mám rád Tvé obrazy a Ty to víš. Z těch čistých a nelomených tónů, které si připravuješ sám z anglických pigmentů, je mi radostně a pěkně na duši. Jako by jsi měl neustále na paměti výrok Emila Filly, že obraz má být svátkem oka. A pro mne Tvé barevné symfonie svátkem skutečně jsou. Jistě by se nad nimi radostí tetelil i Henri Matisse, který měl ovšem v tomto ohledu výhodu proslulné jižní Francie, zatímco Tobě se staly údělem zachmuřené Čechy. To na věci samé, ale nic nemění. Velmi dobře bych si uměl představit Tvé obrazy realizované jako velká chrámová okna. Kdy ožívají střídáním ranního a zapadajícího slunce a nabývají výsostné dramatickosti, je-li ono pod mrakem. Ony ty barvy totiž i vypovídají, jaký je malíř. Tedy Ty.

Tolerantní, bezkonfliktní a harmonický. Takový, jakého jsem Tě poznal a znám. K tomuto stavu je nutno se prostárnout, což naprosto nesouvisí a není přímo úměrné výši fyzického věku. Je to filosofický náhled na život, vytváření hodnot a trvání si na nich bez ohledu na rizika s tím související.

Tvoje obrazy nejsou, abych tak řekl, zatěžkané a proto diváka neobtěžují, i když jde mnohdy o vážná a velká témata. Ale to je právě ono. Říci si před takovým obrazem – to nic není, to bych uměl také – je vlastně pocta a pochvala. Právě tam, kde u mnohých, kalkulace s výsledným dojmem zakrývá a zastírá pracnost a zatěžkanost, ukazuje na autorovu bezradnost. Malování je práce a mnohdy těžká a vyčerpávající, ale není třeba na to upozorňovat. Proto nemám rád slovo dřina, když se mluví o umění a zlehčují to tvrzením, že dřou jenom netalentovaní. To, že malíř při své

práci, prožívá pochybnosti, trápí se hledáním výsledného tvaru svého malířského jazyka, je mnohokrát unaven a podrážděný – je intimní vztah milostného tvoření. A s tím se na trh nechodí. A právě překonávání oněch pochybností a vlastních nejistot jsou základními kameny jakékoli tvůrčí práce. Neboť hledání a nalézání vede ke skutečnému dílu a ne pouze ke kulturnímu produktu. Touha člověka HLEDAT a OBJEVOVAT je odvážná a pro umělce NEZBYTNÁ. Neboť hledá vlastně sebe. Nic jiného mu v naší nevládně přetchnizované době nezbývá. Jde především o SKUTEČNOU komunikaci s člověkem. Od JÁ k TY! Mezi všemi těmi faxy, mobily, počítači a internety jsme na ni pozapomněli. A jako bychom se jí odnaučovali a dobrovolně vzdávali. Z nepochopitelné pohodlnosti, nezájmu o jiné a vlastní lenosti. Pomocí různých elektronických mašin si předáváme pouze záplavu informací a zapomínáme se poslouchat navzájem. A tudíž i slyšet. A informatika jaksi začíná suplovat vzdělání. Svět je totiž jen iluze, která se narůstajícím časem neustále vzdaluje. A na umělci je, aby toto vzdalování alespoň na chvíli pozastavil. Ve své hrdopýše jsme přestali svými přirozenými (a značně otupělými) smysly vnímat přírodu. A to je trestuhodné.

Umění má ale ten dar a tu obrovskou moc, nás tomu znovu naučit. Ovšem za předpokladu, budeme-li chtít. Rád bych byl v tomto ohledu optimistou a Tvoje obrazy mne v tom utvrzují.

Kdysi Sokrates, chudý jako kostelní myš, někomu vysvětloval, že nemá žádných potřeb a že je to přímo božské. Vyprávěl, že se rád potuluje po tržišti a s rozkoší sčítá všechny věci, o nichž si je jist, že jich nepotřebuje. Jeho postoj k majetku je snažší obdivovat, nežli ho sdílet. Zvláště v našem mate-

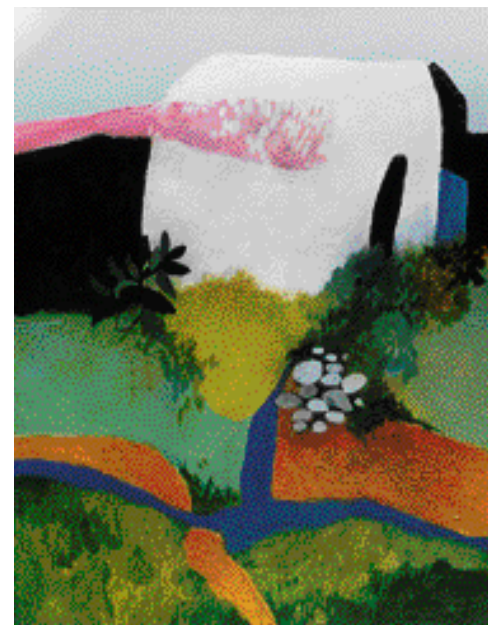
Jaroslav Bartoš

Narodil se v r. 1926 v Novém Bydžově v Čechách.

Jaroslav Bartoš vystudoval Akademii výtvarných umění v Praze, obor sochařství, a jeden rok na Akademii výtvarných umění v Záhřebu v Jugoslávii. Žije a pracuje v Praze, v posledním čase se převážně zabývá malbou a grafikou.

Zastoupení ve sbírkách:

Národní galerie, Praha, Galerie hl. města Prahy, Oblastních galerií v Čechách, ministerstva kultury České republiky, dále pak v evropských i mimoevropských galeriích a dalších privátních sbírkách v České republice i v zahraničí.

rialisticko-hmotařském věku. A já bych se nedokázal obejít bez knih a bez obrazů, mezi něž patří i ty Tvoje.

Přeji Tvé výstavě úspěch a zaslouženou pozornost a ještě jednou prosím o omluvu za mou absenci.

Sobě pak přeji – k Tvé výstavě – abych se ještě dlouhá léta mohl těšit z Tvého přátelství.

Tvůj Jan Kanyza

V Praze dne 15., měsíce ledna L. P. 2001
vlastní rukou při plném vědomí.

